
Szakács Eszter

„BOLDOG, SZOMORÚ DAL”

Van már kenyérem, van lakásom,
állás – dolgozhatok rogyásig.
Van ágyam, párnám, éjjel álmom,
cipőm, ha a régi elvásik.
Van két cserép virág a polcon,
cirógatni az arcom, vállam,
s mikor a boltból hazahordom,
bőven májkrém, lekvár a spájzban.
Szekrény mélyén utazótáska
(rég látta a napot, szegény),
telefoncsatlakozó (hátha...)
s így nem csüggök senki ígéletén.
Nem többet az egykori csillagok,
részegje tengernek, a csöndnek.
Utam járva nem az vagyok,
kire a társak ráköszönnek.
Van villanyom, nézhetek este
tévét buli, pia és fű helyett,
vagy beleveszhetek a versbe,
ha kegyesek az istenek.
Fürdő van, mikor a hátam fáj,
füldugó beteg idegemnek,
s hogy rákezdik a szomszédban, már
nem érzem magam idegennek.
Nem érdekel senkit, mit írok,
egy szem se hullat könnyeket.
A házban (mert jönnek papírok)
csak a postás ismeri nevemet.
De néha megállok az éjen:
mintha egy őrjöngő ázna kutat,
valami még mozog a mélyben,
befelé keres kiutat.
Követném, akár a giliszta
belefúrnám magam magamba,
de nem tudom az utat vissza,
hát forgolódom elhagyatva.
Mert nincs meg, sehogy se találom,
a lyukon a neve is kiesett.
Szűk járat fúrja át világom,
s nem látni a mélyén vizet.